

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócn
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njech ty spěwaš
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech čí khmana
Ziwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Serbske njedželske łopjeno

W Budyščinje

27. haprjeje 1930

Baužen

Samolwity redaktor farat Wyrzac w Kofacizach. — Čižbč a naltad Ssmolerjez knižicziščetnje a knižatnje, sap. dr. s wobm. ruł. w Budyščinje
Wubhadža kóždu šobotu a płaczi ščitworečlětnje 108 stotnych přenježłow

Njedžela Quasimodogeniti.

1. Jana 5, 1—6.

Hdyž woprawdže šu ludžo, kiž na wudacze nownych serbskich spěwarškich šwarja, móže šo jim šnadno najlěpje wotmolwicz, šo w nownych spěwarškich Michal Domasčka, tutón wobdarjeny serbski kěrluščeć, tak rjez wot morownych stanje. Pod znyłmi ryntami kěrlušchow namatamy tole drohe mjeno. Wot njeho je tež Šillerowny wježoły kěrlušch pšehewinje. Přenja šchtucžka ma šo tak:

Ješuž Khrjstuž, kral našch, knježi,
W jeho mozn wšchitko leži,
Bóh da wšcho jom' k nohomaj.
Kóždn jasny wušnaj radny,
Ješuž Knjes je połny hnadny,
Kóždn šhwalbu jemu daj!

Kak móznje Ješuž knježi, to na dobnječerstej wěrije jeho wučžobnikow špóšnawamy: hdyž Pětr šwój ert wotewri abo hdyž Pawoł ša ewangelij wojuje, ma Ješuž knještwo nad pošlucharjami. Šswjaty Jan běšhe wěšče bóle čžicheje myšle, ale tež Jan ma myšl dobnje. Kiž wot Pawoła abo Pětra, ale wot Jana je tamne wulke šłowo:

Wšchitko, šchtóž šo wot Boha je narodžiko, pšehewinje šwět, a našcha wěra je dobnje, kotraž šwět je pšehewinyka. Nowy narod leži w lubosći a wěrije. Ješuž w čłowjeku, to čžini nowy narod. Štary čłowjek, hjes Ješuška, je wot šwěta pšehewinje. Šerbske starosće jeho njepuščeja, je jatny w čžahnych wobštejnoščach, šluži jeno šwojim naležnosćam, čže

bohatty, mózný a nahladny bncž a ma na tajke wašchnje wjele hněwanja. Ješuž nad žanymi tajkimi šerbskimi wězami nohče knježicz, šo by šo do šerbskich šakonjow, do prawow a do hospodarštwa tnyłak, šo by tam šo jeho wola dokonjała. Ješuž džěła na wutrobach, pšehewinje jim nowy narod a móž, kotraž šwět pšehewinje. Šchtó šamóže tak na wutrobach knježicz, tak Ješuž, kiž je knjes a mištr a šbóžnik?

Ješuž pšehewinje šwět pšehes lubosć a wěrnosć, a šchtóž do njeho wěri; pšehewinje tež šwět.

Šchtó to je, šwět? To šu ludžo w šwojich šwětnych wobštejnoščach bóle abo mjenje šwětni, a to šu tele šwětnje wobštejnoščje šame še šwojimi štrachami a špntowanjami ša woboheho čłowjeka, kiž ma šo škóncžnje še škymy mozami bēdžicz, haj š čžertom wojowacz. Šchtó pomha takle wšcho što pšehewinječ tak Ješuž, kiž k nowemu narodej dopomha? Jan to po našhonjenju šwojeho noweho žiwjenja piža, šo kóždn, kiž wěri, šo Ješuž je Khrjstuž, šo je wot Boha narodžik. Je jako džěčžo Bože wješely a dowěri šo, šwětko a radošč je we nim, a lubosć žyłe žiwjenje napjelnuje. Šchtóž pak je pšehes Božu lubosć nowy čłowjek, tak wučži Jan, tón tež teho lubuje, kiž je šo šohorunja takle š Boha nowy narodžik. Pšchitny drje kóždn na najwšebnišču kašny myšli, w kotrejš Ješuž lubosć k Bohu a k ludžom šjednoczuje. My Boha lubujemy a jeho kašnje džeržimny. Še nětk wjazny čžežke njejšu: lubosć je šakonia dopjelnenje, wučži Pawoł, to je lubosć k Bohu, šo jeho kašnje džeržimny, wučži Jan.

Kotre knještwo móšlo rješče, nušnišče a špodobnišče rěłacz hacž tajke Ješušowe knještwo lubosće we wutrobach. To njeje, kaž bndymy knješa měli, kiž žada a kaša, ale mamy

knjesa, kiž dawa sbožnosť do wutroby. Jesuŝ je bóle knjes we naš hacž nad nami. Jeho móz je bóle dar hacž zusa wola, kotrejž měła ŝo našcha wola podwolicž.

Tak tež w sakramentomaj wěcže darniwy Jesuŝ knježi. Boži ŝyn dari njebjeŝa, hdyž pŝchińdže s wodu a s krowju. Druhi spěwar, kotryž w nowych spěwarŝkich žiwj mjes nami woŝtanje, je njeboh Bartiŝi farar Matek, kiž je ŝrjedž ŝobudželanja na spěwarŝkich wumrěk a wot kotrehož mamy kěrluŝch 282, hdžež spěwamy pola Božeho blida w 2. ŝchtucžy (pŝhid. cžiŝlo 940, 2):

Ja njewuměrju ženje
Wŝcho twoje wolŝchemjenje
A twoje dary ŝwjate
Sa našche duŝche date. Samjeń.

Po Jutrach.

Po jutrach ŝmy. Ssmj měli kraŝne jutry. To wuŝnawa pŝhedewŝchem rataŝstwo! Kaŝ plódnj, miŝy, bohatty bē deŝchziŝ, kotryž nam Bóh tón Knjes da w Czichim tndženju. Ssmj ŝlyŝcheli wuŝnacž: „To bē tak prawje tajki Czichi Pjatk, kajkiž ma bycz, a jutry tohorunja!“ Po jutrach mamy tohodla ŝnowa jutrunu wěŝtoŝcz ŝa žiwjenje. Bóh luby Knjes dawa pŝche wŝcho našche ŝroŝumjenje! Šchtož wón cžini, wŝcho dobre je! A kaŝ wón cžini, tak to prawje je! A tuta wěŝtoŝcz budže nam cžim wěŝcžiŝcha a my w njej a s njej cžim bóle nadžije polni a radoŝcžiwi, cžim nutrniŝcho a wěrnŝcho ŝo nětk Bohu džakujemy kaŝ we wutrobje tak s ertom a se ŝutkom.

Po jutrach ŝmy. Ssmj takle jutry? Sawěŝcže, Bóh tón Knjes chzylŝhe, ŝo to bychmy byli, byli tež w tutym tajkim cžaku. Tohodla wupłodži we widomnym ŝwěcže tajtele žohnowane, kraŝne widomne jutry. Wocži mamy. Widžimy my je? Abo je tak daloko, ŝo mamy wocži widžecž, ale nje-widžimy?

Tutych widomnych a widomnje žohnowanych jutrow dla spěwarŝch rad s nowym kěrluŝchom nowych ŝerbŝkich spěwarŝkich, kotrež němŝke hiŝchcže nimaju:

Jutry! jutry! Wodnych miŝy!
Kwětki nětk njech rjenje kčžija,
Duŝche njech ŝo s džatom hrěja!

Alle pŝchi wŝchem tym by tola był jenož poł jutruny a tebi tež tute kraŝne jutry položčnate. Chzeŝ ty to hnydom po jutrach tajki bycz? Kajki to budžeŝ, cžim dale wot jutrow budžeŝ? Chzeŝ ty pŝchi položyŝ rjaneho noweho jutrneho, kěrluŝcha woŝtačž? Nochzeŝ jón zply spěwarč a bycz zple, wěrnje jutruny? Kajke ŝbožo, kajka ŝbožnosť klincži a ŝyncži s njeho a tak ŝbožowny, ŝbožny tón, kotryž jón spěwa se ŝnuts-kownym našhonjenjom:

Jutry! jutry! Wodnych miŝy!
Jutry! jutry s rowa žiwj
Khrystuŝ Knjes našch ŝtanyl je!
Kwětki nětk njech rjenje kčžija,
Duŝche njech ŝo s džatom hrěja!
Jesuŝ džerži dohncže.

Tajkich jutrow radoŝcz je wěrnŝcha a ŝylniŝcha hacž tnych tamnych we widomnej pŝchirodže. Tajkich jutrow dželomny ŝchecžijan je ŝbožownŝchi hacž tón, kotryž ŝwoje ŝbožo ŝkožu-je jenož na ŝtawanje a wožiwjenje pŝchirodny. Jeho ŝbožo ani njeŝbija krupy ani njewuhori ŝuchota ani njeŝnicži ŝyna. Wono džē je ŝałožene, wón ŝam je ŝałoženj se wŝchem, ŝchtož je a ma, na ŝtanjenje a žiwjenje Jesuŝa Khrystuŝa, kotryž

ŝcžini dojutrowny pjatk tajki, kajkiž jenicžyŝ nuŝny, pŝchihódnny, prawy bē ŝa cžlowjetow, a to se ŝwojim cžerpjenjom a wumrěczom, se ŝwojim ŝchizom a rowom, kotryž ŝcžini se ŝtarnych jutrow nowe jutry, wěrne jutry, s jutrow ŝemŝteje pŝchirodny jutry njeŝnicžomneho žohnowanja, ŝbožneho, njebjeŝteho radowanja.

Po jutrach ŝy! A to w tajkimle cžaku! Chzeŝ bycz duzy wot jutrow jako cžlowjet s wocžomaj, kotrejž njewidžitej, s wuŝchomaj, kotrejž njeŝlyŝchitej, s duŝchu, kotraž ŝo njeje kaŝ Marija Madlena ŝetkaŝa se ŝtanjenym, žiwym Sbožnikom? Chzeŝ ty to? Swěrŝch ty ŝebi to? Wono jenicžyŝ pŝacži:

Sbožni ŝy, kiž nětk we wěrje
S wutrobu spěwaju, dokeŝ duch jich cžeri!
Wěŝte ŝy nětk Bože džecži:
Bóh je Wótž; tónž ma nóz!
Jutrow ŝlónžo ŝwěcži.

Njeńdž dale po jutrach, ŝhiba ŝo ŝluŝchecž do tutnych ŝbožnych! A ty tola hinajŝchi hižo duzy wot jutrow; wužij Młode jutry ŝa to, ŝwjecžicž Czichi pjatk a jutry a dži ŝwój pucž jutrowny! Potom budžeŝ spěwarč, s wěrnej jutrnej wutrobu ŝo radujo na zplynych jutrach, na zplynych a niz na položy:

„Kalecžo po ŝemi khodži,
Žiwjenje njech nowe plodži.
Wěcžne ŝwětko dohnywa!“

A ty s nim a w nim, a byrnjež cžab hiŝchcže cžemniŝchi był a ŝmjercž luta nóz!

Kŝchecžijanŝka modlitwa a kěrluŝch w ŝchuli.

Modlitwa kaŝ kěrluŝch bē něhdy ŝaŝki minister Glejŝner ŝaŝaŝ. Woboje je ŝaŝo dowolene. Hacž ŝo w ŝchuli ŝtawatej abo niz, wotwiŝuje wot wučerja a jeho ŝejniŝchcža we nabožnym. Wubŝbėhnycz ma ŝo tu nahlad ŝaŝkeho ministerija ŝa roŝwucženje, kotrež ŝo ŝjewi, jako něhdže ŝwětni ŝtarŝchi wuŝtupichu pŝchecžiwu wučerjam, kotŝiž ŝo njebėchu ŝwojeje wěrny a nabožiny hanibowali. Po mēnjenju ministerija je tam, hdžež ŝy Kŝchecžijanŝke a ŝwětnu džecži w jenej rjadowni, tón najpŝchihódnŝchi pucž, pŝchesjene pŝchincž, tón, ŝo te džecži, kotrež ŝo njeŝmėdža ŝobu modlicž, tak doŝho hacž ŝo modli, s kŝaŝy njewuńdu, ale s mērom ŝedžo woŝtanu. Tole ŝebi wot tutnych džecži žadacz, njeje žane njeŝchihódnne žadanje. Sacžucže ŝa to, ŝchtož ŝo ŝluŝcha a ŝchtož niz, ŝebi žada, — a to je powŝchittkownje pŝchipoŝnate, — ŝo nutrnoŝcže druhih cžejcžujecž; to n. pŝch. kóždy, kiž do Božeho domu hinaŝ wěrjazyŝ ŝaŝtupi, zple ŝam wot ŝo cžini. Ministerij mēni, ŝo ŝo pŝchi tym ŝamo wot ŝo roŝumi, ŝo je modlitwa potom tajka, ŝo hinaŝ ŝmyŝlennyh njerani. Wono je tuto roŝriŝanje zpleho praŝchenja a zpleje roŝkory ŝa to najpŝchihódnŝche ŝpoŝnaŝo, pŝchepytujo a pruhujo to, ŝchtož je ŝo tu a tam po-daŝo, a to tež tohodla, dokeŝ ŝy na někotrych mēŝtach mēniŝi, ŝo bywaja džecži, kotrež ŝo ŝobu njemodla, s tym našad ŝtajene, ŝo dnyrbja tak doŝho hacž ŝo te druge modla, wonkach pŝhed durjemi ŝtačž. Hdžež paŝ bychu ŝo ŝtarŝchi tola poŝtorcžili na tym, ŝo ŝy jich džecži pŝchi modlenju druhih pódla, tam je jim pŝchewoŝtajene, ŝo na wučerja rjadownje wobrocžicž a s nim wěz tak ŝrjadowacz, ŝo džecži něhdže ŝwonka rjadownje cžakaja, doniž njeje modlitwa ŝkóncžena. So ŝo se modlitwu cžab ŝa roŝwucžowanje wo maŝu kŝwilku pŝchikróŝŝchi, maja ŝobu ŝa lubo wŝacz, ŝo by ŝo wurumanje napŝchecžiwnych žadanjow dozpilo. —

Tele roŝetajenja ŝy ŝajimaze a waŝne. Nadenđžeŝch pŝchezo hiŝchcže mēnjenje, ŝo ŝo tohodla w ŝchuli wjazny mo-

dlitwa njejpěwa, dokelž sačoń to sakajuje. Tak njeje. Je do- wolene, so so džěczi sašo w schuli modla, njech s modlitwu njech s kěrlušchom. Hdžež so to nještawa, tam njech hebi to staršchi žadaja. To je jich prawo — a jich pšichklušchoscž, dokelž woni tola kšesćizjanszj staršchi su. Wuczeč hme so tomu jenož šapowjedzicž, so powołajo na swoje stejnischcžo t nabožnym praščenjam.

Se žiwjenja diafonišy.

Esmy tu wobšchěrnišcho pižali wo džěle a nadawkach dia- fonišow. Dokelž wěmy, so nětkle wjetšchi sajim sa tuto wo- hebite a wohebnje powołanje je, chzemy tu hišcže něšto se žiwjenja diafonišow podacž:

Esotra je šastupika do maczerneho doma diafonišow a bu s tym staw tutoho doma a staw tuteje wulkeje swójby. Kaž so domach staršchej starataj sa džěczi, tak stara so maczereny dom sa swoje kotry, kotrež swonkownje se swojej jednorej, dostojnej draštu — s tej čestnej draštu hmilneje kotry — wo tym hwědcza, so klušcheja do wulkeje swójby maczerneho do- ma. Wone njedostawaja žaneje mšdy, jenož hnadny pjenjes do kapšy: to je tak po šakadach žónščeje diafonije. Wohebiteje s lětami so powyšchowazeje mšdy njeje tež trjeba, dokelž tola maczereny dom šastaranje kotrow pšchewošmje. Wón je šasta- ruje s draštu a s wobuczom; wón so stara sa dalsche wuwucze- nje, wón šawěcža jich žyle žiwjenje hač do pošlednjeho šdych- njeńcžka.

Róžda kotra ma prawo na 4 njedžele dowolenzu wob lěto. Sa tutón čaž wocžini jim maczereny dom swoje derje a pěknje wuhotowane domy sa woczerštwjenje: Graal pšchi Ranišchim morju, Bärenfels w R. H., kupjele Oppelsdorf we Lužicy, dom Böhme pšchi Lobju a Bethania w Loschwitz. Wone hmedža hebi hame wolicž, hdže hychu na dowolenzy pšchewywal. Wěšo hmedža wone na tutón čaž tež něhdže druhdže hiež.

Šchori-li kotra, namaka na staziji sa kšore kotry w kšorowni maczerneho doma wothladanje a wšcho, šchož trěbne, doniž njewotšchori. Kotraž njemóže wjazy džělacž, pšchindže do maczerneho doma abo do „doma na hwjatoč“, kaž tež ma maczereny dom sa tajke kotry. W nim ma kóžda kotra swoju istwicžku hama sa so.

Tak njetrjeba so kotra ženje staracž wo swoje čělnje derjeměcže ani wo swój pšichod a móže swoje šamolwjenja počne džělo hjes staroscže šastawacž. Maczereny dom ju wot tuteje staroscže wuřwobodža, so sa nju starajo, so by jej do- mišnu pšchihotowal a jej w jeje žiwjenju, w kotrymž dyrbi so hujto wšchelakeho wšdacž, wšchelakeho šwjelazeho po- škicžowal.

Wěšo dyrbi tež kotra čžinicž, šchož samóže, hycž džěcžo tutoho maczerneho doma. Pořklušchma ma so do wulkeho žyřka hoby šarjadowacž, pořklušchma ma swoju drohu čahnyč a hycž šwólniwa, woprowacž. Kaž so na kóždym polu diafonije wořobinške wopory žadaja, tak hme tež maczereny dom hebi wopory žadacž w šhromadnym žiwjenju kotrow a w pořklušch- noscži pšchecžiwu postajenjam doma.

Pšchi tym pak budž tu wuřběhnjene: Hdžež je wjeřoła wola sa diafoniju, tam budže kóžda pntacž, hycž staw žyřka a na hebi džělacž sa lěpšche žyřka. Njehladajmy tola jenož na njedostatki a wobcžežnoscže, kotrychž je wšchudžom, hdžežkuli čžlowjek se swojim pšchihadža; hladaajmy na wulki hwjaty šamer a kšodžmy sa tym, kiž je prajik to šlubjenja počne ško- wo Jana 12, 26: „Šchož mi hže šklužicž, tón kšodž sa mnu;

a hdžež ja hym, tam dyrbi tež mój šklužobnik hycž. A jeli so šcho mi škluži, toho budže mój Wótž čžescžicž.“

My pak, tak pšiche direktor Drježdžanškeho maczerneho doma diafonišow, móžemy, džiwajo na swoju nušu, džiwajo na to, so gmejny a wustawy pola naš pomocž pntaja, jenož pořknyč w mjenje naškeho Knjesa: Šastup tež ty do rjadu kotrow a hmil so nad nušu, kotraž je w twojim ludu. Haj, tež ty móžeich hobywomhacž, tež tebe trjeba tón Knjes a Šbóž- nik! Maš ty jeho lubo, njedaj so podarmo pořknyč, ale poj a čžin po tym wołanju.

Ty hny, luboscž, porucžika,
So so mamy lubowacž.
Daj, so morwa dušcha žiwa
We luboscži mohla štacž,
So my luboscž wuřwomamy
A so kóždy wě, šcho hmy,
So my jedyn narod mamy
A sa jenož' stejimy.

Tež jubilej.

Naške Lipšćanške mišijonstwo ma w Lipsku na Karoli- ninej hazy swój dom. W tutym domje „hndli“ wono nětk 75 lět. W meji lěta 1855 bu sa tutón dom šakóženy kamjen počóženy.

Tsi šchwórcžlětstotki, to je dołhi čžadž. By-li hme šcho s twojich šnatych tajki jubilej hwjećicž, by so ty hoby wjehe- lil a jeho šwjelil s někaškim wopokasmom džaka. A Lip- šćanške mišijonstwo, njeřklušcha wono do nich? Kaž by so twój šnaty šwjelil, tak budže so na tajkim wurjadnym wo- pokasmje luboscže a pšchiwušnoscže tež „mišijonški dom“ naškeho Swonkowneho mišijonstwa w Lipsku šwjelilicž. Wo- řadny šaraj budže žyle wěcže rad šwólniwy, twój jubilejny dar sa mišijonški dom dale wobštaracž.

Wo nowych šerbskich špěwarškich.

Jutry bē wohebita škladnoscž, so s nowymi špěwarškim hišcže bliže šesnacž. Špěwarške so tola liturgija sa rócžne čžakny. W nowych špěwarškich hny ju namakal na štronje 585 a dalschich.

To je škladnoscž pořkacž na to, šchož maja nowe špěwar- ške nimo kěrlušchom, wohebjje na pořjadaj Božeje šklužby. Se štronu 585 šapocžnje so Pořjad Božeje šklužby sa ewangeliško- lutheršku krajnu žyrkej w Šakškej, se štronu 607 „Pořjad Bo- žeje šklužby sa ewangeliško krajnu žyrkej w Pruskej“.

My w Šakškej mamy pšchi tym kěžbowacž na poddžěle, kotrež so šaž a šaž (a), b), c) wospjetuja. S a) su wošna- mjenjene šchpruchi a wotšpěwanja sa njedželu, s b) sa wohe- bite hwjate dny. Jutry hmy tak na to, šchož pod b) stej, kěž- bowacž měli w Božej šklužbje a hmy žyle wěcže rad witali, so maja nowe špěwarške wšcho tak w jeny pšchiprawjene.

Tohorunja namakal tam na štronje 587 a dalschimaj Bože wotkasanje. Tež tam je tutón rosdžěl čžinjeny. Esu pak wořadny, kotrež pšchi Božim wotkasanju wuřiwaja jenož pod a) wšjewjenu liturgiju.

Pořjad sa pruske wořadny je jednorušchi a nima telko wot- mēnjenja ani pšchi Božej šklužbje ani pšchi Božim wotkasanju.

Wobaj pořjadaj stej žyle škoženaj po agendomaj, po po- stajenjach žyrkwjow a dyrbitej tajkej hycž kaž stej.

Pšchi intonacijach mamy na wažnu pšchemēnjenku kěž- bowacž, kotraž pak je šdobom pořjedženka.

W dotalnych herbskich spěwarškich je nadobo po schpruchu 156 sažunjene Bože wotkasanje a jeho jenotliwe dźele su s čizkami schpruchow dale čizkowane. S tym je rym schpruchow rostorhny. To njepřichinjeje jenož njepřichesjednoiciz s němškim spěwarškim, ale tež s agendu. Na to dyrbješe so hač dotal přichezo přich wutylowanju schpruchow dźiwaciz, kotrež mějachu liczbu 157 a wjetichu, n. přich. přich konfirmaciji; dotalne herbske schpruchi su čzo. 173 a dalšce, nowe a prawe pač 166 a dalšce. Tutón njedostatk je nětko wotstronjen. Čizka schpruchow su přichesjene s agendu a s němškimi spěwarškim. Ale na něšto druge dyrbi so nětko tedžbowaciz, hdžež so stare a nowe spěwarške pornjó žebi trjebaju. Wutnje-li so schpruch 157 abo dalšchi, ma so nětak wošnamjeniciz abo wošjewiciz jeho čizko w dotalnych spěwarškich; tuto by so schpruch 157 na přich. bylo čzo. 162, so schpruch 166 jako 173. Rosdžel w přenim padže je 5 čizkow wulki, w druhim 7. Tuta wšchelakoroiciz pothadza s toho, so je po starym čizke 167 sažunjeny křóšchi porjad so Bože wotkasanje s dwěmaj čizkomaj. Tohodla mašch wot noweho schprucha 163 7 čizkow wulki rosdžel; w starych je to schpruch 170. Wot noweho schprucha 157 hač s nowemu schpruchej 162 mašch přichezo 5 čizkow dale licziciz, so by na čizko stareho schprucha, t. r. na to čizko přichišoch, kotrež ma tutón schpruch w dotalnych spěwarškich; wot noweho schprucha 163 mašch pač 7 čizkow dale licziciz, so by na žamžny schpruch starych spěwarškich přichišoch.

Dokelž su schpruchi hač do čizka 156 w nowych a starych spěwarškich jenake čizkowane a dokelž so dalšce schpruchi swjetšcha jenož přich wěštnych škladnošcizach trjebaja, njebudže tu hušto wožebiteho našpominjenja abo naprawjenja trjeba.

Njech žebi kóždy ras njedželu popoždny žwoje stare a žwoje nowe spěwarške wošnje a so trochu do nich sanuri, so by so s jich sarjadowanjom ješnač, ješnač tež na přich. s tym dženža wopřichanym porjadom Božich žlužbow, kaž jón nowe spěwarške maja ještajany. Wón přichida, so maja nowe spěwarške tež w tutym wobohaczenje sa njeho.

Zyrkej a stat.

Zyrkej abo zyrkwine wožadny běchu přichedewiščem we wulkich městach sa čžaž inflazije sažožike kuchiny, kotrež potrebnym a nušutradazym jědž podawachu. Tute kuchiny njebudhu wšchudžom „wottwarjene“, ale wostachu hač do dženža a wufonjeja dženža hišcže nadawč, kotryž wufonjeciz je přichedewiščem stat winowaty. W měšcže Barlinje je hišcže dženža 36 tajkich ewangelskich kuchinow a nimo tutych 9 městnow, hdžež so jědž wudželuje a 23 městnow, hdžež so hewak žyproba wudželuje. Ewangelske zyrkwine wožadny pošiczeja tak sa džen w přichereštu 4 751 porzijow jědže, 1704 s tutych žy-le darmo a 935 po šniženej płaciznje. Mjes tymi, kotřiz tam s jědži žhodža, je 3 931 dorošczenych a 860 džeczi.

Wo Čizhi Bjatt běšce lětka jako w Elšazu wojowanje, kaž hižo ras 1923. Tehdy bě žebi wulkoindustrija Hornjeho Elšaza žadala wotštroniciz tutón wulki žwjaty džen šcheczi-janštwu, tón křóč wulkoindustrija Němško-Lothringškeje. Protestantiški wubjerš sa Elšaz-Lothringštu je se žwojimi šjednocženštwami přichecziwo tajkim žadanjam dorasnje proteštwow a wšchmošczi žwoje žadanja, Čizhi Bjatt wobšchowaciz jako žwjaty džen, šapodač. Katolska zyrkej, kotraž Čizhi Bjatt jako wulki žwjaty džen njewšjeczi, je so přich tym dorasnje na štronu proteštantow štipika. To je šwježelaze. Wono dže tež wo to dže, štražowaciz a šakhowaciz šhromadne kubka a prawa šcheczi-janškeje zyrkwije.

Wšchelafe s bliska a daloka.

— Šlowna herbska předarška konferenza šhromadzi so s wurjadnej a tohodla s wažnej šhromadžišnje přichichodnu pónđželu 28. hapreje dopoždny 1/210 hodzin w Šserbskim Domje w Budyšchinje. Tuž su wšchitzy duchowni naležnje prošcheni přichiciz.

„Sa mižionštwu“ šberaciz a prošyciz wo dary přichindu přichezo jako a jako ludžo do domow a nimaja ani nadawč ani pravo sa to. Tak buchu tajzy šberarjo w Rudnych Horach jako wobtedžbowani, tak sa „Šnutštowne mižionštwu“ abo sa jene poboczne towarštwu abo sa wuštwy „Šnutštowneho mižionštwu“ šberachu — bjes prawa a nadawka, — tak wudawaja, so hromadza sa dom diakonišow abo sa mižionštwu mjes šóžnikami abo sa hewak druge džečo „Šnutštowneho mižionštwu“. Tuž njedch kóždy tedžbuje a so přichewědži, hdnyž šchtó hromadžiciz přichindže. Čzi, liž su wot „Šnutštowneho mižionštwu“ pošłani, maja wupolas, kotryž ma šnate šnamjo „Šnutštowneho mižionštwu“, mjenujzy šchiz, kotryž w žwojim hornim džečo do křony jednocža pižmikaj I a M. Nimo toho dyrbja wšchitzy tajzy wotpošłanzny „Šnutštowneho mižionštwu“ pola naš tež wopižmo wožadneho šararja mēčž. Tež přichedawarjo wšchelafich wěžow přichhadžeja, wudawajo, so su wot „Mižionštwu“ pošłani. So tež wotškonoscherjo šektow rēčžo wo „mižionštwje“ žwoje špižny a šopjena přichedawachu, je drje šnate. „Mižionštwu“ a škutki lubošcže našcheje žyrkwije trjebaja tak nušnje pomoz a podpjeru, so mamy hladaciz na kóždy dar a wudawč, so njebny do wopaciznych rukow přichišoch a sa hewak něšto přichetrjebany byl.

W Annabergu bě so přiched něšto lětami ewangelska žónška mlodžina šhromadžika, žwjecziciz žwoj hlowny šjēd. Lužicžanki tam tež běchu a wone wobšwēdžeja, so bě tam rjenje a so je jim přichišamknjeny wulēt na najwšchichu šašku horu, na Fichtelberg, njeshapominjeny. Rēčža pojedže ewangelska mužška mlodžina do Annaberga. 24. hač 28. meje šmēja tam žwoj hlowny šjēd. S tutym je šjednoczene pošhedzenje wjednikow mužškeje ewangelskeje mužškeje mlodžiny a jeje towarštwow.

W radiju žlyšchachmy jutrownicžku něšto s Lužizy a žamo něšto herbske. Budyške ještakulenje bě tam jako přichedštajenje s Lipška žlyšheciz. Tutomu přichišamknny so jutrowne jēchanje w kłóštrje Marijneje Šwēdy. Woboje bě sarjadowak Kurt Arnold Findeisen. Wušnajemy, so je so nam tole wjele lēpje špodobalo hač přiched něšto čžažom „žerbški kwaž“, kotryž njebē žerbški, kotryž njeje tež po našim šacžucžu žwoj kulturny nadawč, kotryž měješce dopjelniciz, dopjelnik. Bē šajimaze, žlyšheciz haru a wježeke ještakulenja a bē žwjatocžnje žlyšheciz špew jutrných jēcharjow, čžim bóle, hdnyž su jón tak hušto žam žlyšchak, hdnyž čžehnjechu s Radworja do Bacžonja a na wopak. So so kulturne wobrašny bóle po přichškadže Jutrownicžki podawaja, je dobre a špomozne a tež žyle wēšcže trēbne a nušne. Přichšklad „žerbškeho kwaža“ njechamny wošpjetowany mēčž, — žhiba so wužlyšchimy „žerbški kwaž“ w hinašchim wumjedženju. — Wēšo bē tež „jutrowne jēchanje“ pošłanka s Lipška, ale tšjo žerbžny špewarjo s Lužizy běchu tam a škutkowachu žobu. —

Šištowanje. R. w Šr. sa Miš. Dom. — R. we Š. sa Šubilate.